DEUTSCHLAND!

ЛЕКСА ВЛИЗЬК

ЕРЖАВНЕ
ИДАВНИЦТВО
КРАЇНИ

УСВІТА
УКРАЇНСЬКЕ
ВИДАВНИЦТВО

ОЛЕКСА ВЛИЗЬКО

HOCH, DEUTSCHLAND!

1 9 3 0

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО УКРАЇНИ

ХАРКІВ КИЇВ

Бібліографічний опис цього видання вміщено в „Літопису Українського Друку", „Картковому репертуарі" та інших покажчиках Української Книжкової Палати.

Обгортка художника Олександра Влизька

Київський Окрліт № 1632. Зам. № 969—2.000—4¾ лист. Ост. 364, Б₆

HOCH, DEUTSCHLAND!

МІЙ ЗВІТИК ПІСЛЯ КОМАНДИРОВОЧКИ В ЗАКОРДОНЧИК

Поперше,
товариші,
Берлін екстаз
суцільний
письменницький
„Was ist das?“.
Характер
останніх—
це інша балачка,—
не кожний
багатий
на вдачу баску.
Інші
приїздять
їсти калачики,
інші—
пити
„в доску“.

Тут,
так би мовити,
розподіл праці:
солідні—
в ревю,
задрипанки—
в ресторації.
Перші й
стоять
на чолі
всім
нашим
мандрівним
ескадрам,
що з дому
вивозять
передусім
пляни
засідань
з Піскатором.
Захоплені
щастям
німець,
поляк—
крутіть їм
бенкети,
равти.

Вони
від Здолбунова
думають,
як
молебен
над вами
правити.
В залях
готелів
смакують ревю,
вночі
страждають
на підробітках.
Самі
з собою
дають інтерв'ю
і друкують
при
„наших співробітниках".
На чоботи
зв'язків
дають шевро,
в реєстрах
імен
гарцюють.
Це ті,
що вискубують
зв'язки

в Европ,
це ті,
що в Европ
старцюють.
Я
особисто
не проти зв'язків,
коли б
у зв'язках
не було неув'язки.
А це ж
така категорія
(Стоп!
І так
ноги видко,—
не показую пальцем),
що вона—
на всю губу райхсмарок
накуповує оздоб,
так,
що митниці
од спеки жаху
смаляться.
Товариші,
обійдіться
без питань ребром,
обійдіться,
будь ласка,

без критичних афронтів,
бо це
боротьба
з буржуазним
добром,
в порядку
застосування
на третьому
фронті.
Вагони
видаються
тхориними норами
од заповненої
за пактами
митної норми.
Письменник
характеризується
терміном „каше",
щілинкою,
додатком
до власних кишень.
А в тих
кишенях—
найновіші фокстроти,
чемодани
висаджують
у повітря
купе,

і цілі
пригнічені
колоніяльні народи
макаронами
конають
на канапе.
Очі
безневинних
з лоба
пруть
горохом,—
од склепінь
пакунків
піт з людей тече.
Ідуть люді,
скорчені
баранячим рогом,
під фокстроти
скручені
скрипичним ключем.
Проїде
поїзд
станцію й—
Констанцій
не зостанеться.
Один
сюсюк
залишиться

під станцією
колишньою,
бо станцію—
з манатками
здирається
навіки
вуглами
чемоданними,
що випирають
з вікон.
Летять
вагони
прахом,
продерті
до коліс, то—
не поїзд
їде
в Прагу,—
ein illusorisches
Gespenst!
Хоча
ця єрундовщина
позаклясова,—
гульк,
а транзитові візи й
скасовуються.
Отже—
в самісінькі

прошарування народу
гучно—
аж бабусь
за вітром валю,—
гукаю
не собі,
а державі
на шкоду,
щоб нам,
письменникам,
побільше валют!

ПІДХІД ДО БАНАНА ДІЯЛЕКТИЧНО

Зайшов у крамницю,
купив банан.
Банан у рот,
язик холоне;
виходить,
банан —
ворожа шпана,
бо він,
банан,
з британських колоній.
Як бачите,
з'їв
собаку ідеології;
мене
не здеклясуєш
банановою облогою!
Адже й
не таке
нападало
на нас.

Звідси
марксівські
заскоки
і крахи:
спочатку
купиш
банан,
ананас,
а потім
френча
і краги.
Пиши, що пропав,
захопився екзотикою,
виплачуєш
англійським
модам
відсотки.
Вийдеш
на вулицю, —
преш фанфарон;
куди не зирни,
британське тавро.
Ботинки
британські,
краватка
англійська:
Дайош
Европу!

Геть
Архангельск!
Готовий
ідейних
висівок
куль,
без трьох
хвилин
культурний
Джон-Буль!
Вумний,
аж світишся!
Ери знак!
Говориш
фарбисто,
заради палітри:
Европа —
Комплекс
Багатоповерхових
Ознак!
(Прогноз
огулом
і з великої літери).
А там
через тиждень читаєш Таймс,
знаєш,
що — яма!
а що — Ямайка,

ол райт,
вери вел,
гуд бай,
ґоддамс.
Гульк —
і зробився
з Миколи
Майком...
Стоп!
Покажчик
надхнення
закляк...
Чого ж
не відчуєш
і не перевариш!
З мухи
слона
не оформиш
ніяк.
Месію —
з банана...
виходить, товариші!
Можливо,
що тут
синонім:
чи ж
банан ідеологічно
коштує недорого.

Іншим завільно, —
їси й мовчиш,
для мене ж
банан —
клясовий ворог!

UNTER ANDEREN REVUE IST AUCH KUNST

В Европі
мистецтво
плюс
ґешефт
і касами
жирне,
не клясами.
Zuschauer —
Creme
der Gesellschaft —
у фраці,
стручок,
протоплазма.
В таких
протоплазм
мистецький смак,
не те, щоб
на Садовського,
в Єфремова,

а так,
під Ґлієра,
Червоний Мак,
під girls
радянський
зокрема.
Аби
дівчатко
(мистецтво — Dreck)
взяло
і пудрою
в ноги
насипало,
вийшло
на рампу,
злізло
на трек,
крутнуло,
зирнуло,
стручків
і розсипало.
А там,
мистецтво окреме, —
гайда
за штамп
декорацій,
в інтимні
куліси.

Лежить
на мистецтві
стара борода;
в мистецтва
ніжки облізли.
То що:
в мецената
живіт —
барабан!
Тебе ж,
мистецтво-
красуне,
der tausendste
Scheck
in der Bank
в самісінькі
маси
просуне!

ОХОРОНЯЄТЬСЯ ЗАКОНОМ НА ПОТСДАМЕРШТРАСЕ

Карнера
бацнув
у пику Бельоку,
Бельок
Карнері
мазнув під ребро;
Карнера
зробив
з Бельока
толоку.
Це зветься
боксом,
народнім добром.
В руках
шуцманів
ґумовий баляст,
публіка
ломиться
в Спорт-Паляс,

а в публіці
крутиться
ґешефтний організатор,
фанатик
не боксу, —
тоталізатора.
Губа не дурна:
він знає,
що
бокс —
мордобій,
головне
райхсмарки.
З надутих
щок
вилітають
ремарки:
— П'ятсот
на двісті,
коли
Бельоку
Карнера
не зробить
на морді склоку!
Публіка
всюди
на світі
однакова:

вірить
і чесним
і шахраям
(найкращий приклад
„сбоїна макова",
або підручник
Шамрая);
тому,
не зазнавши
ніяких поразок,
набравши
розписок
та інших єрунд,
сіда
задоволений писок
і разом
з Карнерою
крутиться
цілий равнд.
Реве
Колізей
найновішої ери,
в слині
з бенуару
вилазить кабан,
для нього
немає
Бельока й Карнери, —

є буйвол,
що вийшов
пастись
на Rennbahn.
І так
за равндом
минають равнди,
як з'їзди
чубів самостійности
в УНДО.
А там, —
в реґляменті арбітра,
в кінці,
Бельока
вколошкують
мертвим забоєм
і свіжий
ґешефт
прориває фойє
та рве
самогубців
за комірці.
Цікаво,
яка ж тут користь
Карнері, —
антрепренер
тисяч
не заплатив,

коли ж — кар'єра,
то жадній кар'єрі
порване вухо
не йде
в актив.
Боксер —
м'ясо
густе й волохате,
штучно
оброблене
в тоталізатор...
Боксери!
Спробуйте,
зацікавте
ваших
аматорів,
з слиною в зобах,
не тільки
прийомами
нокавту,
а й так,
без прийомів,
по зубах.

СЕНСАЦІЙНЕ ВИДОВИЩЕ В БЕРЛІНСЬКОМУ СОБОРІ

Зайшов
у Vorhalle —
жижка
тремтить.
Роблюсь
найсвятішим
з тактовних.
В крісліі-
красі
сидить,
мурмотить,
з мертвим —
живий молитовник.
Це
соціяль-демократ,
чин,
ротфронтові й
бандам
гибель.

Марксизм,
не ричи,
молись,
мовчи!
Так само,
як гер Церґібель.
Можливо,
що зараз
поблизу
страйк,
кров,
поліція,
пусто,
проте —
Gottesmutter
геру
сестра,
а біскуп —
гріхи
одпустить.
У гера —
екстаз,
гер —
без турбот,
геру —
без німба
не вийти:
летить

турманом
особисто
mein Gott,
щоб гера
благословити.
Цілком
можливий
такий прецедент,
...як сон
жеребця рябого.
Дарма
соціяль-поліцай-президент
відчитується
перед богом!

МОЯ ІНФОРМАЦІЯ

Старий Гайдельберґ
тихше води,
од величі
бочки
протух.
Приїхав,
плати,
носом крути,
почуєш:
Гайнівський дух.
А як же,
подумайте,
ера йде,
а тут —
наплювати,
реґлямент-frei,
і Ганси страждають,
і Гайнріха жде

Ґретхен
біля дверей.
Примітка:
тут
покохав
і вщух,
протерли
руки
він
і вона.
Якщо
не заїздив
сюди
Поліщук,
то певно
таки
заглядав
Онан...
Етап до культури —
університет,
культурні студенти
з гаслом:
Гуляй!
Коли — за політику,
невтралітет,
коли...
— В морду за фройляйн!

А морди
і так
не пастор кропив:
розперло
шрамами
од рапір...
В якого там жлоба —
вже й борода, —
в родині й
моралі
стерп,
але
над фресками брами —
штандарт
і корпоративний герб!
Зворушений глянь
на таку красу,
цей мох
фатерляндом
поріс,
молись на фронтони,
читай бузу,
бо що не фасад —
афоризм.
А потім
замри,
сядь
і зомлій

і серце
обмий
в крові, —
можливо
на клапті
цієї землі
корпоративно помер останній Меровінґ...
Старий Гайдельберґ
тихше води,
од величі
бочки
протух.
Легше
ходи,
мимри
латинь,
шануй
Гайнівський дух!

КЕЛЬН

Кельнський собор
в небо вроста,
небо
ребрами
ріже
ґотика,
така ж доцільна,
як наша
товста
періодика.
Влетівши
над Райном
в прогін гострогранний,
спиняється
потяг,
гранями зранений.
І раптом —
зника
геометричний закон.

Квартали
в безглузді пропорцій
пружаться.
Стоїть
Кельн,
стоїть
козаком,
стоїть
і не
ворушиться.
Тут
ні покришки
і ні дна
звичним
уявленням
шкільних семестрів.
Втілено
галюцинації
першого дня
першого з'їзду
бавмайстрів.
Практичні люди й
практичний глузд —
в такій архітектурі —
побиті собачки,
а мешканці Кельну:
плюс —
хлюст,

мінус —
повії,
кабатчики.
Пардон,
товаришу,
діялектична кума!
Пролетаріят
не проморгано:
Пролетаріяту нема!
Можу
сказати
без зайвого слова,
до факту
такого
не легко доліз,
що тут
сифіліс —
і весь
промисловий
капіталізм.
Помахуючи
істиком,
пірни
у завулки,
завулки
містика,
будинки —
вулики.

Вони —
краса:
ґотика
мансард,
м'ясний
базар,
бактерій
газард.
Звідси й
походять
леґенди — єрунди
про ті
часи,
коли
Ґунтер
з бурґундами
на Райнемюнде,
відвідавши
Кельн,
згнили.
Ясно,
що в Кельні —
люди пропащі,
бо їхні леґенди —
хронологічні пащеки:
Кельн
за бурґундів
у субстанції хроп,

не було
ні ґотики,
ні венеричних хороб.
А тепер
під Кельном
цілий Райн
вшито
у ґотику рей,
в орнамент
оранд
і зовні,
од розхристаних
дверей,
люди
пруть
організовані
чадом
пива й
Льореляй.
Двері
над Райном
одверті загрози,—
в них потопають
сухі матроси,
навіть
на вивісках
епічна
братва

вікінґів —
з ґалерами
топиться в брантвайн.

Смалить
ґотика
химерні фантазії
на кожному
розі,
в кожному
разі.
І
ні знаку епохи,
ні диму,
ні домн,
самий
опіюм
для народу
міститься.
Тому
Köln
und
Kölnischer Dom
зневажаю
з УСРР,
в пролетарського місця!

ВІРШ У КРУПНОМУ МАШТАБІ

В Ессені —
Круп,
тільки
Круп
над містом
поставлений
руба.

Крутиться
Круп
з димом
труб,
труби —
власність
Крупа.

Втомився —
ляж,
до послуг —
Круп,

ліжко
з фабрики
Крупа.
Змерз
за снігу —
грійсь
біля груб,
груби —
продукції Крупа.
Ікри
захотів —
купуй
ікру
в консервних
коробках
Крупа.
Каші
кортить —
вари
з круп
з-під
круподерки
Крупа.
Чай
зберігаєш —
тримай
окріп

в термосі
фірми
Крупа.
В найбільшій
потребі
рятунок —
Круп,
залізний
кльозет
Крупа.
Ессен
під Крупом
в кіптяві
згруб,
покрився
від Крупа
струпом.
Сніг
попідтане
і крапає
Круп
розчином
шлаків
Крупа.
Бога —
нема,
диктатор —
Круп,

а решта —
додатки
до Крупа.
Приміром,
коні,
у коней —
круп,
жінки, —
і в жінок
крупи.
Все
з комарами
їсть
Круп,
а пролетар —
під Крупом:
якщо
не здасть
Крупа
на зруб,
то сам
ляже
трупом.

МОЄ СЬОГОДНІ

(газета)

ДАВАЙТЕ ПОГОДИМО НАПЕРЕД З ВАМИ, ЩО ЦЕ — НЕ ҐАСТРОЛІ ФАКІРА ІЯМИ

Гарні
романи
Поля
Морана;
це —
не романи,
цукерок
торбина,
а де ж
Індія,
Індія —
рана,
Індія —
тир карабінам!?
Анекдотами
за нами
з літературних Одес
лазять
дракони Аннама

і Жан
д'Есм!..
В анамітські
потилиці,
в голодні
роти,
з фортів
ціляться
морди
мортир!
Про це
романістами
зовсім
не пишеться:
домінуюча
іжиця
домініонами
пижиться.
Пижиться,
а не пишеться,
бо весь
рецепт:
„Мазнути
про Індію
тепер
оце б!..“
Читати
не раджу,

потече
слина:
самі
маґараджі
їздять
на слонах.
В уса
не дують,
живуть,
щоб гуло,
сплять
та будують
бунґало.
Немає
ніякого
пролетаріяту,
є інґлез,
білий сагіб
і брат,
що судить
за законами Шаріятів
і Мадагабарат...
Але
між романістами
і фактами —
різниця!
Не тільки
для мистецтва

індуси
ріжуться!
Романісти
в Парижу
колупають
„народ“,
а в індуса —
трусики
та крихта рижу —
в рот!..

Хочете
бачити Індію
з радянського терену,
читайте
відозву
Комінтерну!
Вслухайтеся
в занесений
сухими вітрами
гімн
повстання —
„Банд
матарам“! *

* „Привіт тобі, вітчизно“ — революційний гімн Індії.

АДРЕСАТ ВІРШУ — ПОТЯГ 6 ГОД. 29.IV.1929 *

Українські культури
бувають різні
і всі
одна від одної
одрізані.
Наприклад,
громадянин:
стрижка — йоржик,
шикарна постава й
кольоратура
і кожний „Тарас із Полтавщини“ —
коржик,
як такий,
у-кра-ін-ська куль-ту-ра!
Світ
зокрема —
вулканічна кора,

* Приїзд сталінців до Києва.

а решта —
Україна
ковбас і очкура!
Це про них,
чи як,
що в голові
без крихти,
пишуть
письменниці
Зінаїди Ріхтер:
як було
на Кавказі,
в Абхазії,
через перевал
ішли
по дорозі і
„навстречу попался
типичный хохол
(выходец
из Малоросии)!?“
Так то ж
не культура,
а шкапа — пішак.
Не там
собака заритий!
Про
українську культуру
шахт

будемо
говорити!
В цієї
культури
своє лице,
не світить
каганцем!
Не йде
на вареник
культура ця,
як на кожух
вівця!
В копальнях
Донбасу
культурі цій
зав'язано
кінці!
В ногу
з шахтьором
і орачем
рости їй
і вийти
з ряду
старого
сприймання
нових речей,
культурі
пролетаріяту!

Їй,
українській,
найбільша база —
масивний
басейн
Донбасу!
В єднанні
киянина й сталінця —
вона
усталиться!
Оселедець
з юшкою,
здохли ви
обоє!
Була —
галушкою,
стає —
забоєм!

КОТОРІ ТАМ У СТЕПУ

Сумна
історія
в дядька Овсія,
бо він
торік
погано засіяв.
Стій, Овсію!
Не бійся, Овсію!
Голим
гаслом
голова б
не гасала,
як же
здобути нам
хліба
до сала!?
Дивись,
комсомолець
за книжку засів.

Гульк —
і вийшов як слід
засів!

Напевне,
знають
твої
онуки,

що то
не врожай,
коли — без науки!

Жито,
товаришу,
справа — не табака,

знайди й
відчуй,
де заритий собака!

Хліб,
як пава,
з землі
не виплива,

коли
на руки собі
не поплював!

Самий
хороший
твій кум
і сват —

суперфосфат!

Немає
кращого друга,
як

амоняк!
Знай,
що не тільки
мертва літера

з об'яв
Сельсоюзу —
чілійська салітра!

Взагалі,
щоб ніхто
не зміг доректи,

виконай
найбільше
розумних директив!

Засій
як слід
і таким чином —

село
і серце
відпочине!

А потім,—
ой, там у полі,
та й на обніжку,—

скрути
з мого вірша
собачу ніжку!

Сядь
на пень,
куриву
покорись:
віршеві
честь,
а тобі —
користь!

ПОПЕЛЯСТА СПРАВА

В прадавні часи
так і велося,
що сипали
попіл
на власне волосся!
Користуючись
опалом,
жили
пацани,
ні волоссю,
ні попелам
не знали
ціни.
А нам
носів
не підточать комарики!
Насядь,
носій,
на закамарки!

Кожна
Хівря і Мишко —
йди за попелом
з мішком!
Гасай
бісом
по селу,
виселяй золу!
З ям,
ледащих хором,
витягай відром!
Вигрібай її
з груб,
на копійку й
на руб!
Не проточна,
не водиця,
кожний пуд
пригодиться!
Злидні
в кут завели, —
попелом
завали!
Не молись
за врожай, —
попіл
в поле виряджай,

Замість
„господи, спаси“,
поле
попелом засип!
...Тільки...
здобуваючи
всякого попелу,
цілого села
не здай для опалу!
Буває ж таке,
коли „жись - тоску“
запивають
„в дим“
і палять
„в доску!“

ТОЧКИ, ТОЧКИ, ЗАП'ЯТИЄ

Точки,
точки,
зап'ятиє,
носик,
ротик,
оборотик,
ручки,
ножки
і пупок,
гарні жести,
повороти,
ерудиція
і він гордо лізе
на трибуну,
урочистий міщанин.
Ґраційність фразера.
Обличчя сизе
розгорнуто ротом
в плякат:

про певну потребу
в добі марксизму
верстатів фрезерних
говорить з апльомбом.
Потім в авто:
— Ви знаєте анекдо-
тик, я вам розкажу...
— Почекайте, колеґо,
дуже спішу,
проте —
сьогодні
у мене ввечорі
коньяк і
шартрез!
— Yes!
А вдома:
— Мамаша!?
— Скажи, пожалуста,
какая жалость.
Ведь денег нет.
— Возьми в портфеле,
И между прочим,
это свинство —
с гостями
говори по-украински!
. . . . . .
Книжкова полиця
(оранжерійна теплиця).

Надсон.
Триповерховий том Арцібашева.
Між ними проєкт
міських електр
і вічна
проклята
тема:
„Реконструкція марксівського світогляду“
(Знай, мовляв, нашого!).
. . . . . .

Доня
Ляля
із рояля
тягне арію —
ля - ля.
Чорним басом
з контра-
басом
папа
вуха
мозоля.
І
маніром
канарейки
над
ґарніром
з картофлей:

— „Я тобою заччча-рован,
Рррусь а-а-сенних та-па-лей!..“
Доня
в позу ґрації
стала:
деклямація
із
Бориса Пастернака:
„Это кружится Октябрь,
это жуть
подобралась на когтях
к этажу!“
Тато:
— Досить!..
Товариші
і шановні гості,
ось
в мене
донька
в ногу
з Жовтнем,
як
і тато,
завжди
йде!
. . . . . .
Тягнеться п'янка
до глупої ночі.

Святкують Жовтень,
до свят охочі!
А справжній робітник
не
звик до ліні
і Жовтень
святкує
в нічній
зміні!
І
хочеться запитати:
— Товариші!
Навіщо
з цілим штатом
хрущів з-під куща,
непотрібна республіці,
в радянських штанях
баришня
лізе
з фалшивим „марксизмом“
міщан!?!

ОБИВАТЕЛІЯДА

Над буднями
трясця
і морок,
і втіхи,
і сміху
одвар.
Вже зранку
подзвінням конфорок
на дату
плює
самовар.
Од дзвону
і реготу
глибше
пірнаєте
в ковдряну глиб
і вірите —
краще
і ліпше

зробити за це
не могли б.
Бо в горлі —
уривки оскомин,
спросоння
загублених
рун,
а з холоду
преться
Бетговен
на ліжко —
на скрипку
без струн.
І вам
невідомо,
которі
сонати,
сюїти
пливуть:
триместрами
консерваторій
дружина
проторює
путь.
І тиша,
периновий спокій
вам сниться,
під вами тече

з останнім
душком
гонококів
у притхлі
і спермах
ночей.
А тут,
як коту
перед
плигом,
напружити
треба
мізки
і от —
передбаченим
лихом
висиджує
Гофман
казки:
Читаєте,
очі
протерши,
і чути
романтики
шерх.
Для вас —
не останній
і перший —

весь вік
працював
Гутенберґ!..
А так,
понидівши,
годиться
з перинних
узбереж
у рямцях
щоденних традицій
в шалянди
влізати
мешт.
І рейсом
відійде
звичайним
звичайний
щотижневий день,
од порту,
де ніжиться чайник,
до порту
тендітних печень.
Так смачно
під пальцями
лусне
колюмбова їста яйця.
Між масел
та ікор паюсних

вкладете
гарячку лиця.
І десь
у талірковім
фйорді.
в оцеті
запевниться лин,
що очі
хазяйські
на морді,
до керченських —
пара маслин...
...Відтак,
поза всі перешкоди,
вдягаєтесь
в ліні,
та й то,
до вух
попередливий
котик
наїжить
французьке
пальто.
І знати ж
тоді, як зоставиш
дружину
і спокій,
на жаль,

що в муках
Ізольдиних клявіш
гукає
Трістана
рояль!

КАННІТФЕРШТАН

Бачиш,
ладнаюся нерви прогризти,
ти,
підкорчоване Жовтнем пнище,
мальовниче життя,
міщанська тюрма!
Бачиш,
серце моє — футуриста,
на півтона
і нижче
перетравлює кров —
дарма!
Я боюся, що ти
тільки опера,
ти —
супроть води і сивухи,
ти —
одублість сердець і одлиги,
ти —
сидіння на місці,

ти —
плиги
вище
вуха!
Я боюся, що ти
тільки помпа,
я боюся, що раптом,
в день один,
небо видасться
шкуркою цапа
і петардою —
бомба
годин!
Я боюся, що в тебе занадто
лепу,
що бундючність поклала на тебе
лапи,
що „герої“ твої —
халепи
з липи!..
Гірко ж бути з таких,
которим
мама пальця покаже —
бояться,
і взиватись
конквістадором
з обрієм
паяца!

Гірко бути
дутою горою,
що розтруситься,
тільки вдарте!
Гірко бути
новим „героєм“
старого
стандарту!
Життя, моє життя,
не статуйся, не стій!
Час летить
і на місці не сяде,
і чвалають „герої“
в хвості,
через п'яте
в десяте!
Хай їм чорт,
але,
коли нас обсіла
чорна зграя
таких ворон,
я буду плакати
на весіллях,
сміятись піду
на похорон!

ЗМІСТ

Hoch, Deutschland!

Мій звітик після командировочки в закордончик . . 7
Похід до банана діялектично 15
Unter anderen Revue ist auch Kunst 20
Охороняється законом на Потсдамерштрасе 23
Сенсаційне видовище в берлінському соборі 28
Моя інформація 31
Кельн 35
Вірш у крупному маштабі 41

Моє сьогодні

Давайте погодимо наперед з вами, що це — не ґастролі факіра Іями 47
Адресат віршу — потяг 6 год. 29. IV. 1929 51
Которі там у степу 55
Попеляста справа 59
Точки, точки, зап'ятие 62
Обивателіяда 67
Каннітферштан 73

1892
ПРОВЕРЕНО — 89
17/5